

съсь свършанье то на служба та той преставаля да е лице священно и неприкосновено. Той наченяль изново да са залавя за избиране то въ тѣзи длѣжность, но вече мнозина са отметвѣли отъ него, и той предосѣтиль що го ожида. „На кждѣ да са обрѣнѣ азъ? говоряль той испълненъ съсь скърбь: въ Капитолій? Той са червенѣ ещѣ съ братова та ми кръвь. У дома ли? Азъ тамъ ще видѣь майка си, бѣдна та, достойна за съжалванье. Азъ съмь вашъ пріятель; бѣдете и вый моя едничка забрана!“

Наставяль день тѣ на избиране то. Патриции тѣ са обрѣжили и раздали оръжіе на свои тѣ робы и привърженцы, много отъ пріятели тѣ на Каія Гракха направили сѣщо то; тѣ сичка та нощъ прекарвали предъ кѣща та му. Сутрена та, Кай, като си обличаль дреха та, скрыль подъ нея ятагана си; на врата та негова та жена, съ малки тѣ си дѣчица, хвърлила са предъ него на колѣнѣ тѣ му, и го молила да са остави. Но той са дръпняль изъ объятія та ѳ и отишелъ въ събрание то. Сенать тѣ, като са научиль за открытіе то на събрание то, упълномощиль консула съ таквызи думы: *консуль шѣ е длѣженъ да наблюдава, да не бы шаняло шовреда на господаршво шо.* Сдруженъ отъ обрѣжены гражданы, консуль тѣ побързалъ на *авеншинскія хълмѣ*, незабавно нападнѣль върху привърженцы тѣ на Каія Кракха, и са наченяль кръвопролитенъ бой. Каіевы тѣ привърженцы скоро были избиты, много отъ тѣхъ побѣгнѣли и го оставили. Въ отчаяніе, като пожелаль вѣчно робство на малодушныя и неблагодаренъ народъ, Кай ищѣль да прободѣ съ меча гърды тѣ си. Двама неговы пріятели, поелѣдни тѣ — що оставали ещѣ при него, дръпнѣли му меча, и го повлекли съсь себеси въ бѣгъ. Но преслѣдователи тѣ были близо: тогази единъ отъ Каіевы тѣ пріятели, Помпоній, исправиль са на врата та и, като отблѣсвалъ удары тѣ, въспрѣль имъ пѣтя. Но той былъ поваленъ, по негова трупъ не пріятели тѣ са впуенѣли да гонятъ Каія. На мо-